

RZECZPOSPOLITA POLSKA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENRALNEGO

Warszawa, dnia

18.11. 39

2018 r.

PK IV Zpc 21.2018

Dot. 1091295 PL

Trybunał Sprawiedliwości
Unii Europejskiej

Wpisano do rejestru	
Trybunału Sprawiedliwości pod numerem	1090590
Luksemburg, dnia	
23.11.2018	Sekretarz z upoważnienia
Faks/E-mail: 19/11/18	Klaus Malacek administrator
Wpłynęło dnia:	

Stanowisko prokuratora

w sprawie prejudycjalnej C - 522/ 18

Zakład Ubezpieczeń Społecznych

(sąd krajowy: Sąd Najwyższy - Polska)

W związku z przekazaniem i doręczonym Prokuraturze Krajowej w dniu 1 października 2018 r. odpisem wniosku Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 sierpnia 2018 r. o wydanie orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie prejudycjalnym, złożonego na podstawie art. 267 TFUE oraz postanowieniem Prezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 września 2018 r. o rozpoznaniu tego wniosku w trybie przyśpieszonym, podtrzymuję pogląd wyrażony w piśmie z dnia 26 września 2018 r. o sygn. PK IV Zpc 21.2018 o braku podstaw prawnych i faktycznych do udzielenia odpowiedzi w trybie prejudycjalnym na pytania zawarte w tym wniosku.

Uzasadnienie

Przedmiotowy wniosek Sądu Najwyższego o udzielenie odpowiedzi na pytania prejudycjalne został zawarty w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2018 r. o sygn. akt III UZP 4/18, wydanym w składzie siedmiu sędziów w sprawie podjęcia uchwały odnoszącej się do zagadnienia prawnego przekazanego do rozpoznania powiększonemu składowi Sądu Najwyższego przez skład zwykły (trzech sędziów) tego Sądu.

Zagadnienie prawne przedstawione do rozpoznania postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2018 r. o sygn. akt III UZ 10/18 - na podstawie art. 398¹⁷ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm., dalej: „k.p.c.”) - wyłoniło się przy rozpoznawaniu przez Sąd Najwyższy zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Jaśle, z dnia 13 kwietnia 2018 r. od wyroku Sądu Apelacyjnego, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 23 marca 2018 r. o sygn. akt III AUa 496/17.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Rzeszowie uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt IV U 1299/15 oraz poprzedzającą go decyzję ZUS Oddział w Jaśle z dnia 14 października 2015 r. nr 279/2015, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia przepis art. 477^{14 a} k.p.c.

Zażalenie na wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie złożył pozwany – ZUS Oddział w Jaśle, na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 477^{14 a} k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uchylenie wyroku Sądu Okręgowego, a także decyzji organu rentowego z dnia 14 października 2015 r. w sytuacji, gdy nie było podstaw do takiego rozstrzygnięcia.

Rozpoznając zażalenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Jaśle z dnia 13 kwietnia 2018 r. od tego wyroku Sąd Najwyższy sformułował zagadnienie o treści:

„ Czy dochodzi do „nierozpoznania istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14 a} k.p.c. w sytuacji, gdy w sprawie o podleganie polskiemu ubezpieczeniu społecznemu w toku postępowania sądowego uchylona zostaje decyzja

wydana przez organ rentowy innego państwa w przedmiocie niepodlegania ubezpieczeniu społecznemu w tym kraju ?".

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2018 r. o sygn. akt III UZ 10/18 Sąd Najwyższy w składzie zwykłym odroczył rozpoznanie sprawy i na podstawie art. 398 ¹⁷ § 1 k.p.c. przedstawił zagadnienie prawne do rozpoznania Sądowi Najwyższemu w składzie powiększonym.

Sprawę dotyczącą podjęcia uchwały w przedmiocie zagadnienia prawnego zarejestrowano pod sygn. akt III UZP 4/18.

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów nie przystąpił do rozpoznania zagadnienia i nie podjął stosownej uchwały w tym przedmiocie.

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 sierpnia 2018 r. wydał postanowienie o sygn. akt III UZP 4 /18 o zwróceniu się na podstawie art. 267 TFUE do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pięcioma pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi wykładni wskazanych w tym postanowieniu przepisów prawa Unii Europejskiej i zgodności z nimi przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) określających wiek przechodzenia sędziów Sądu Najwyższego w stan spoczynku i tryb procedowania w takich sprawach oraz orzekł w trybie zabezpieczenia postępowania o zawieszeniu stosowania przepisów art. 111 § 1 i la, art. 37 oraz art. 39 tej ustawy.

Sformułowane pytania nie dotyczą zagadnienia prawnego przekazanego do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, które wyłoniło się przy rozpoznawaniu zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Jaśle, ani też wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej mających zastosowanie w sprawie o sygn. akt III UZ 10/18, to jest procedury ustalania właściwego ustawodawstwa, uregulowanej w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 284.1).

Nie można zgodzić się także z poglądem Sądu Najwyższego zawartym w uzasadnieniu postanowienia z dnia 2 sierpnia 2018 r., że zwrócenie się przez ten Sąd o udzielenie odpowiedzi na pytania o wykładnię wskazanych przepisów prawa Unii Europejskiej i zgodność z nimi przepisów polskiej ustawy o Sądzie Najwyższym, było

niezbędne, gdyż w składzie siedmiu sędziów wyznaczonym do rozpoznania zagadnienia prawnego w sprawie ubezpieczeniowej było dwóch sędziów, którzy ukończyli 65 lat.

Należy bowiem podkreślić, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. żaden z sędziów wyznaczonych do rozpoznania zagadnienia prawnego nie został przeniesiony w stan spoczynku. Zatem nadal byli oni sędziami w stanie czynnym i nie było przeszkód prawnych do podjęcia przez Sąd Najwyższy z ich udziałem uchwały w sprawie III UZP 4/18.

W odniesieniu do tych dwóch sędziów były jeszcze w toku procedury związane z ewentualnym przeniesieniem ich w stan spoczynku lub wyrażeniem zgody przez Prezydenta RP na dalsze orzekanie. Zatem zwrócenie się z pytaniami prejudycjalnymi zawartymi w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2018 r. nie było także uzasadnione wątpliwościami co do właściwej obsady Sądu Najwyższego na posiedzeniu wyznaczonym w tym dniu do rozpoznania sprawy.

W dniu 25 września 2018 r. Prokuratura Krajowa, która zgłosiła udział do postępowania o sygn. akt III UZP 4/18 na podstawie art. 7 Kodeksu postępowania cywilnego, została poinformowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Jaśle o cofnięciu przez ten organ pismem z dnia 24 września 2018 r. wniesionego w dniu 13 kwietnia 2018 r. zażalenia od wyroku Sądu Apelacyjnego, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 23 marca 2018 r. o sygn. akt III A Ua 496/17.

Cofnięcie zażalenia zgodnie z przepisami art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i z art. 391 § 2 k.p.c. powoduje umorzenie postępowania w przedmiocie jego rozpoznania.

W konsekwencji skutkuje to brakiem podstaw do podjęcia uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego w sprawie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, które wyłoniło się przy rozpoznawaniu tego zażalenia.

Z tych względów prokurator Prokuratury Krajowej, powołując się na wymienione przepisy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i z art. 391 § 2 k.p.c., na podstawie art. 7 k.p.c., zgłosił udział w postępowaniu i złożył wniosek do Sądu Najwyższego o umorzenie postępowania w przedmiocie wniesionego zażalenia w sprawie o sygnaturze akt III UZ 10/18, a nadto wniosek na podstawie art. 86 § 1

ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) o umorzenie postępowania o sygn. akt III UZP 4/18 w sprawie podjęcia uchwały.

W przytoczonym stanie faktycznym, z uwagi na to, że wymienione postępowania podlegają umorzeniu z mocy przepisów ustawowych, prokurator Prokuratury Krajowej skierował do Sądu Najwyższego także wnioski o uchylenie postanowienia z dnia 2 sierpnia 2018 r. o zwrócenie się z pytaniami prejudycjalnymi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bowiem udzielenie odpowiedzi na te pytania jest całkowicie zbędne dla podjęcia orzeczenia kończącego postępowanie przed Sądem Najwyższym.

Przepis art. 267 TFUE stanowi, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów i o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii, z tym, że w przypadku, gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z Państw Członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie pytania.

W świetle tego przepisu, orzekanie przez Trybunał Sprawiedliwości o wykładni przepisów unijnych w trybie prejudycjalnym jest uzasadnione jedynie w toku postępowania i wówczas, gdy rozpatrzenie pytań, z którymi zwrócił się sąd Państwa Członkowskiego jest niezbędne do wydania orzeczenia rozstrzygającego merytorycznie konkretną sprawę.

W dniu 16 października 2018 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III UZ 10/18 wydał postanowienie o uznaniu cofnięcia zażalenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Jaśle od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie za niedopuszczalne, a w konsekwencji nie uwzględnił wniosku Prokuratury Krajowej o umorzenie tego postępowania oraz postępowania w przedmiocie zagadnienia prawnego w sprawie o sygn. akt III UZP 4/18.

Wymienione postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2018 r. o uznaniu cofnięcia zażalenia przez ZUS za niedopuszczalne, nie jest zaskarżalne, a zatem nie ma możliwości jego kwestionowania środkiem odwoławczym. Pozostaje jedynie zaznaczyć, że Prokuratura Krajowa podtrzymuje swoje stanowisko zawarte we

wnioskach z dnia 26 września 2018 r., że wobec oświadczenia organu rentowego o cofnięciu zażalenia od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, istniała podstawa prawna do umorzenia przez Sąd Najwyższy wskazanych postępowań, zwłaszcza, że kwestionowany wyrok zapadł w wyniku uwzględnienia apelacji ubezpieczonego i był dla niego korzystny.

W ocenie Prokuratury Krajowej nie zaistniały przesłanki prawne wymienione w szczególności w art. 469 k.p.c., a także w przepisach art. 3 k.p.c. i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, które zdaniem Sądu Najwyższego uzasadniają uznanie cofnięcia zażalenia organu rentowego za niedopuszczalne.

Postanowienia Sądu Najwyższego nie można uznać za trafne, gdyż przytoczony przepis art. 469 k.p.c. stanowi, że sąd uznaje cofnięcie środka odwoławczego za niedopuszczalne wówczas, gdy czynność ta naruszałaby słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, zaś art. 3 k.p.c. nakazuje dokonywanie czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami.

Cofnięcie zażalenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, uchylającego orzeczenie Sądu Okręgowego w Krośnie i decyzję ZUS do ponownego rozpoznania, było działaniem w interesie ubezpieczonego Dominika Świątka. Należy bowiem podkreślić, że zaskarżony wyrok zapadł w wyniku jego apelacji.

Należy nadmienić, że w konsekwencji działań Sądu Najwyższego podjętych po wniesieniu zażalenia przez ZUS, w tym odroczenia terminu rozpoznania sprawy Dominika Świątka do czasu uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne, ubezpieczony nadal, już przez okres przekraczający trzy lata oczekuje na ostateczne rozstrzygnięcie, w sytuacji, gdy przedmiotowa sprawa dotyczy jego ubezpieczenia społecznego w niedługim okresie sześciu miesięcy pracy na Słowacji.

W tym kontekście decyzji organu rentowego o cofnięciu zażalenia nie można uznać za nieracjonalną i niekorzystną dla ubezpieczonego.

Nie można także podzielić stanowiska Sądu Najwyższego, że skorzystanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z uprawnień procesowych w postaci cofnięcia zażalenia, stanowi naruszenie dobrych obyczajów. Organ rentowy miał prawo uznać za słuszny wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie i przyznać, że zaskarżona decyzja

w przedmiocie ubezpieczenia społecznego powinna zostać zweryfikowana w świetle zaistnienia w toku postępowania sądowego nowych okoliczności w postaci uchylenia przez sąd słowacki decyzji słowackiego organu o niepodleganiu prawu tamtego Państwa Członkowskiego w zakresie ubezpieczenia społecznego.

Trudno także doszukać się w oświadczeniu organu rentowego o cofnięciu zażalenia od orzeczenia sądowego w konkretnej sprawie, na korzyść obywatela Państwa Członkowskiego Unii, naruszenia art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, który wyraża zasadę lojalnej współpracy Unii i Państw Członkowskich.

Wskutek wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia z dnia 16 października 2018 r., postępowania o sygn. akt III UZ 10/18 i III UZP 4/18 są w toku oraz pozostaje w mocy postanowienie z dnia 2 sierpnia 2018 r. o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi.

Pytania te, jak już wyżej podkreślono, nie mają związku z materią rozpoznawanej sprawy, gdyż nie dotyczą wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej w sprawach o ubezpieczenie społeczne obywateli polskich zatrudnionych w innych Państwach Członkowskich, których właściwe zastosowanie w sprawie o sygn. akt III UZ 10/18 ma znaczenie dla jej rozstrzygnięcia i wydania orzeczenia.

Nie dotyczą one również przepisów, których wykładnia jest niezbędna do rozpoznania zagadnienia prawnego przedstawionego Sądowi Najwyższemu w sprawie o sygn. akt III UZP 4/18.

Nie można także uznać, że zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wykładnię przepisów prawa Unii Europejskiej było niezbędne do właściwej oceny, czy w świetle prawa krajowego sędziowie Sądu Najwyższego w składzie wyznaczonym na posiedzenie w dniu 2 sierpnia 2018 r. byli uprawnieni do orzekania w sprawie przedstawionego temu Sądowi zagadnienia prawnego, skoro pozostawali oni w stanie czynnym a przedmiotem postępowania nie były roszczenia związane z ich stosunkiem pracy.

Należy zauważyć, że nawet w wyroku, na który powołuje się Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2018 r. o sygn. akt III UZP 4/18, to jest w wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., w sprawie C-64/16, TSUE stwierdził, że „odmowa wydania orzeczenia w przedmiocie pytania przedstawionego przez sąd krajowy jest

możliwa między innymi wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wnioskowano, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym, czy przedmiotem sporu w postępowaniu głównym lub gdy problem jest natury hipotetycznej” (pkt 23 cytowanego wyroku, wyrok dostępny na stronie internetowej TSUE). Zatem, jak wynika z cytowanego orzeczenia, musi istnieć zależność pomiędzy pytaniem sądu krajowego a przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

Innymi słowy, sąd krajowy może zadać pytanie prejudycjalne, gdy stosuje w danym postępowaniu konkretną normę prawa unijnego, a jej wykładnia lub stwierdzenie jej obowiązywania są niezbędne do wydania rozstrzygnięcia.

W wyroku z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie C-470/12 Pohotovost TSUE wskazał, że warunkiem zastosowania procedury prejudycjalnej jest rzeczywista zawisłość przed sądami krajowymi sporu, do rozstrzygnięcia którego jest konieczne uzyskanie przez sąd krajowy odpowiedzi na pytania prejudycjalne (podobne wyroki: z dnia 15 czerwca 1995 r. w sprawach połączonych od C-422/93 do C-225/93 Zabala Erasun et alia, pkt 28; z dnia 12 marca 1998 r. w sprawie C-314/96 Djabali, pkt 18; a nadto z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie C-225/02 Garcia Blanco, pkt 27 i z dnia 27 czerwca 2013 r. C-492/11 Di Donna, pkt 26 -27).

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości wielokrotnie wyrażano pogląd, że pytanie prejudycjalne nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, jak i hipotetycznego.

Przykładowo warto wskazać, że Trybunał uznał brak swojej kompetencji do udzielenia odpowiedzi w sprawie C-286/88 *Falciola*, w której sędzia włoski, stosując prawo unijne z zakresu zamówień publicznych, zapytał, czy mimo swej odpowiedzialności cywilnoprawnej za błędne rozstrzygnięcie, pozostaje niezawisły w rozumieniu prawa unijnego. (por. J. Rideau, F. Picod, *Code des procédures juridictionnelles de l'Union européenne*, Paris 2002, s. 323 i n.)”.

Należy także odnotować fakt, że w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2018 C 257, s. 1) opublikowane zostały „Zalecenia dla sądów krajowych dotyczące składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym” opracowane przez TSUE, których treść stanowi aktualną wskazówkę pomocną w interpretacji analizowanego wzorca traktatowego.

W „Zaleceniach ...” podkreślono również, że „wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wyłącznie wykładni lub ważności prawa Unii, a nie wykładni przepisów prawa krajowego lub kwestii faktycznych podniesionych w ramach sporu w postępowaniu głównym” (pkt 8 „Zaleceń ...”).

Przedstawiając powyższe argumenty uważam, że kierowanie do TSUE pytania prejudycjalnego w kwestiach niemających znaczenia dla sprawy rozstrzyganej przez pytający sąd krajowy, nie tylko oznacza próbę nadania nowej treści art. 267 TFUE, ale także stanowi naruszenie obowiązku działania na podstawie i w granicach tego unormowania.

Dodatkowo należy podkreślić, że Sąd Najwyższy oraz Naczelny Sąd Administracyjny w swoich orzeczeniach wypowiadały się wielokrotnie, że określone zagadnienie, aby mogło być przedmiotem pytania prejudycjalnego, powinno dotyczyć kwestii interpretacji prawa unijnego znajdującego zastosowanie w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, a nadto, że w takim wypadku sądem zobowiązanym do zadania takiego pytania w świetle art. 267 akapit 3 TFUE jest jedynie sąd drugiej i tym samym ostatniej zwykłej instancji, nawet wówczas, gdy w sprawie przysługuje skarga kasacyjna (na przykład m.in. postanowienie Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III PZP 1/15, OSN 2016/5/60, LEX Nr 1999211; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt III CZP 3/10, OSNC 2010 nr 11, poz. 155; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt II GSK 2170/15, LEX nr 2306822; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt II GSK 3283/16, LEX nr 2296504).

Uzasadnienie postanowienia SN z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt III UZP 4/18 dobitnie świadczy o tym, że wątpliwości pytającego Sądu dotyczą nie prawa unijnego, które należy zastosować w zawisłej przed tym Sądem sprawie, lecz stosunku pracy sędziów pytającego Sądu, i to nie tylko zasiadających w składzie rozpoznającym tę konkretną sprawę. Już choćby porównanie opisu stanu faktycznego i prawnego sprawy, w której skierowano pytania prejudycjalne do TSUE oraz opisu sytuacji wspomnianych sędziów Sądu Najwyższego świadczy o tym, jaki jest cel działania Sądu pytającego. Szczególne znaczenie mają w tym względzie punkty 31 i 32

uzasadnienia przedmiotowego postanowienia, w których wprost mowa jest o konieczności wstrzymania stosowania przepisów krajowych dotyczących przenoszenia sędziów Sądu Najwyższego w stan spoczynku, w stosunku do których istnieją – zdaniem Sądu zadającego pytanie prejudycjalne – wątpliwości co do zgodności z prawem unijnym.

Podsumowując, należy uznać, że w świetle interpretacji art. 267 TFUE w doktrynie oraz orzecznictwie TSUE, uzasadniony jest pogląd o braku podstaw prawnych i faktycznych do udzielenia odpowiedzi w trybie prejudycjalnym na pytania Sądu Najwyższego, zawarte w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2018 r.

Zastępca Prokuratora
Generalnego

Robert Hernand

Załączniki:

- 1/ - 8 odpisów stanowiska
- 2/ - wykaz przytoczonych w stanowisku przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.) i ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.).

**Wykaz przytoczonych w stanowisku przepisów ustawy
z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego
(tekst jedn. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.) i ustawy z dnia 8 grudnia
2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.)**

Art. 3 k.p.c.

Strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Art. 7 k.pc.

Prokurator może żądać wszczęcia postępowania w każdej sprawie, jak również wziąć udział w każdym toczącym się już postępowaniu, jeżeli według jego oceny wymaga tego ochrona praworządności, praw obywateli lub interesu społecznego. W sprawach niemajątkowych z zakresu prawa rodzinnego prokurator może wytaczać powództwa tylko w wypadkach wskazanych w ustawie.

Art. 386 k.p.c.

§ 4. Poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

\

Art. 391 k.p.c

§ 2. W razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Gdy cofnięcie apelacji nastąpiło przed sądem pierwszej instancji, postępowanie umarza sąd pierwszej instancji.

Art. 394¹ k.p.c.

§ 1¹. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

§ 2. W sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

§ 3. Do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁰, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, **art. 398¹⁷** i **art. 398²¹**.

Art. 398¹⁷ k.p.c.

§ Jeżeli przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej wyłoni się zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, Sąd najwyższy może odroczyć wydanie orzeczenia i przekazać to zagadnienie do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi tego Sądu.

Art. 398²¹ k.p.c.

Jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona, a termin na sporządzenie uzasadnienia orzeczenia przez Sąd Najwyższy wynosi miesiąc.

Art., 469 k.p.c.

Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Art. 477^{14a} k.p.c.

Sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Art. 86 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym

Jeżeli skład Sądu Najwyższego uzna, że przedstawione zagadnienie prawne wymaga rozstrzygnięcia, podejmuje uchwałę, w przeciwnym razie odmawia jej podjęcia, a jeżeli podjęcie uchwały stało się zbędne - umarza postępowanie.

Opracowano w Departamencie Postępowania
Sądowego Prokuratury Krajowej

Za zgodność:

Henryka Gajda-Kwapień
prokurator
Prokuratury Krajowej

